

L'AMOUR EST TOUJOURS Á LA MODE

ВАНИНА БОДУРОВА ТОДОР ТЕРЗИЕВ

ФОНДАЦИЯ „ПРОФЕСОР ДОКТОР ГЕОРГИ ЛОЗАНОВ И ПРОФЕСОР ДОКТОР ЕВЕЛИНА ГАТЕВА“

Беше 6 май 2019 година, когато в хотелската стая в Лиеж, получих това съобщение от Цвети [1].

„Любовта е винаги на мода“, казват французите. Тя, с топлото си сърце, искаше да внесе малко чар в иначе напрегнатия ден. Бяха изминали точно седем години от смъртта на доктор Лозанов и всичко в природата говореше, че един цикъл завършва – луната от щедро пълна през 2012 се долавяше нова седем години по-късно. Сугестопедията от непозната през 2012 се канеше да направи своето първо представяне в близост до столицата на европейския съюз със самочувствието на родена в България. Нямаше от какво да се боим в онзи майски ден точно преди три години.

Бяхме изпълнили първото поръчение на доктор Лозанов, да върнем центъра на сугестопедията в България. Това се беше случило системно, спокойно, търпеливо, с много работа и много Любов от всички преподаватели, изследователи, курсисти, ученици, които попадаха в чара на одухотвореното образование.

Предстоеше ни нова стъпка, да се представим на света, да поставим нова точка на европейската карта и да разкажем за нейното дихание. Любовта през 2019 година имаше образ на жена с роза, нарисувана от Валери Ценов. Тя се изправяше пред един чудоезичен свят, за да му вдъхне нова сила за съществуване. Тя вълнуваше математиците, химиците от източна

Европа и момичетата от Канарските острови, които я сравниха с вулкани.

Ако можеше само доктор Лозанов да види онази зала в Лиежкия университет...

Трите години, които последваха, сложиха ред в представянето на Сугестопедията и вдъхновиха десетки преподаватели за преподаване трудовете на доктор Лозанов и доктор Гатева, работа върху научни статии, анализиране на ситуацията, която беше чисто нова за целия свят – затворен и уплашен, бунтуващ се и несъгласен, но неизменно поставен в различни условия.

Какво се случи с Любовта? Тя чакаше мълчаливо реда си, за да се заяви през екрана. Тя намери свои дефиниции, обяснения, експерименти, за да се промъкне през пикселите и да съществува – в усмивката на другия, в тишината след сеанса, във въображението на учителите. Тя се промъкваше с гъвкавата си снага и макар да не можеше да благоухае с истински аромат на цветя, тя, като картината на Ботичели беше алегория на пролетта и всички волеви и неволеви движения я издаваха чрез интимността на намерението да обичаш.

Искаше се смелост, за да я има.

Но тя, Любовта, винаги беше смела.

Днес, десет години след първия 6 май на 2012, неочеквана и горда, Тя е в думите на онези жени - сестри, майки, съпруги, които зовът света за Мир, за да спасят своите любими мъже. Днес тази Любов има друго име, има друга форма, но тя винаги е тук и никога не отпада. Облечена скромно, с познато лице, тя е грижовна, милостива и съпричастна.

На този 6 май, 2022, сигурно много от нас се питат какво би казал доктор Лозанов за войната? Хуманист, бавно, дълбоко, отчетливо и с вълнение, което само насызените му очи биха издали, той би разказал за неговия Харков как много отдавна, когато в България той самият за пореден път е трябвало да бъде спасяван, един професор с диагноза диабет, който никога никъде не ходил без съпругата си, взел решение да се качи тайно на нощния влак от Харков, да пътува сам и да стигне до София рано сутринта с думите: „Веднага стани член на партията, защото иначе ще си в голяма опасност.“ Доктор Лозанов обичаше много научния си ръководител, Иля Захаревич Велковски, световно известен украински психотерапевт и винаги говореше с благоговение за него. Дали в онзи момент го е погледнал с безкрайна благодарност за огромния рисък, който беше поел за него? Как ли младият тогава учен е трябвало да му откаже заради ясните си принципи, как ли е отговорил на молбата му? Човещината е другата форма на Любовта.

Нека поспрем за миг и се огледаме. Един мъж разсъждава на глас. Тук, на брега на Черно Море, съвсем близо до Бургас, един мъж ни говори:

„По пътя срещаме съмишленици, пътешественици, приятели, може би дори и Любовта.

Всеки идва с нещо, взима друго и продължава, някой може дори и да остане. Какво друго да сторим, освен да помагаме, подкрепляме и подхранваме духа и душата...

А любовта?

Тя винаги е там, гледа, усмивка се нежно, понякога само с поглед.

Прегръдката и дава онази сила на духа, която е чиста, мощна и безусловна. Тя повдига воала на мрачното опиянение на хипнотичния масов транс, принуждаващ хората да забравят връзката си с Бога и да капсулират себе си в злободневната виртуално-материална реалност, където царуват разврата, първичността и озверялата природа на низшите създа(дени)ния.

Вървиш по улиците, влизаш в заведение, погледите на хората са празни. Картинката е страшна и гротескна. Визията за бъдещето е принизена до няколко си дни, седмици или пък месеци. Липсва глобалната картичка за еволюционния път на човечеството. Обществото е забравило основната си функция - да подреди света за идните поколения. Защото това, което правим ние сега, ще се отрази много след като сме продължили нататък, отвъд портата на смъртта.

Тази частица в нас, наречена душа, която носи това познание, е затворена зад решетките на крайния материализъм, бунтува се, линее, дори се разболява. Откъсната от първоизточника си, тя става часовниковата батерия, подхранваща пошлостта.

Мъждука, почти умряла, ала все пак необзета от мрака, тя седи и чака.

И там в ъгъла...

Наблюдава Любовта.

Тя винаги е готова да посрещне усмивката и погледа на търсещия. Да отклике и с нежния си танц да счупи оковите на пленената душа. Да я окрили и въздигне. Да ѝ припомни, че тя може всичко и полетът към светлината ѝ принадлежи по право.

Реийки се над грозното ежедневие и надничайки над мрачните буреносни облаци на реалността, душата се лекува. Тя прави връзка с изначалната си слънчева природа и пред нея се разкрива другата паралелна реалност. Като вълшебство изникват горите, потоците, планините и разбира се морето. Мехлем за раните ѝ. Леко полеко вътрешната ѝ светлина заздравява, усилва се и заема мястото си до останалите греещи сферични пазители и воини.

И там, отново Любовта седи.

С усмивка блага, нежна и сияйна.
Погледът ѝ строг, решителен и чист.
Приветства тя душата.“

Да тръгваме...

[1] Цветелина Бонева, преподавател –
съвестопед от град Стара Загора, френски
възпитаник, Б.Ред.

L'AMOUR EST TOUJOURS Á LA MODE

**VANINA BODUROVA
TODOR TERZIEV**

THE "PROFESSOR DOCTOR GEORGI LOZANOV AND
PROFESSOR DOCTOR EVELINA GATEVA" FOUNDATION

It was May 6th 2019 when in the hotel room in Liege this sentence rang as a message from Tsveti [1].

"L'amour est toujours à la mode", say the French. Out of her warm heart she wanted to introduce a little bit of charm into the otherwise busy working day. Exactly seven years had elapsed since Dr Lozanov's demise and everything in the nature talked about the end of a cycle – the generously full moon of 2012 was an ephemeral New presence seven years later. Suggestopedia, from unknown in its own country in 2012 was about to make her first audience close to the European Union capital with the self – confidence of being born in Bulgaria. There was nothing to be afraid of on that May day precisely three years ago.

We had fulfilled the first of Dr Lozanov's legacies – to bring back the centre of Suggestopedia to Bulgaria. That had happened systematically, calmly, patiently with a lot of work and Love from all the teachers, researchers, students and pupils who had given in to the enchantment of the inspired education.

A new step had to be taken, to introduce ourselves to the world, to put a new point on the European map and to relate its breathing. Love in 2019 had the face of a woman gently embracing a rose painted by Valery Tsenov. She was standing in front of a foreign speaking world ready to bring in new vigour to its existence. She moved the mathematicians and chemists from Eastern Europe as well as the young female teachers from the Canary Islands who

compared her to volcanoes. If only doctor Lozanov could see that hall in the University of Liege.

The three years that followed put the information about the work accomplished in order, saw the devotion of dozens of teachers in the copying of the original works by Dr Lozanov and Dr Gateva, in the writing of articles, as well as analysing the situation which was unknown to the whole world – confined and frightened, rebelling and disagreeing but indubitably confronted with unexpected conditions.

What happened to Love? She was silently waiting to be summoned, to be introduced through the screens. She found her definitions, explanations, experiments in order to sneak in between the pixels and to exist – in the smile of the other, in the silence after the concert session, in the imagination of the teachers. She sneaked with her graceful image and even she could not smell sweet with the true perfume of spring flowers, she was, just like a painting by Botticelli, the allegory of Spring and all conscious and unconscious movements gave her in in the intimate intention to be humane.

You had to be brave to invite her.

But Love, herself, has always been brave.

Today, 10 years after that first 6th May in 2012, unexpected and proud, She is in the words of all those women – sisters, mothers and wives who want to protect and save their sons and husbands, who

plea for peace. Today this Love has another face, another form, but she is always here and never retreats. Dressed simply, with a familiar face, she is caring, merciful and compassionate.

On this 6th May many of us might be wondering what would have Dr Lozanov said about the war? A humanist, he would perhaps tell the story of his Harkiv - it all happened a long time ago, in those time of communist darkness, when he himself had to be saved yet one more time. There was a professor with a health condition. He would never leave the side of his wife but on that particular night he had secretly decided to get on the night train to travel all the way from Harkiv to Sofia and rush to see his student in the morning with the words: "Become immediately a party member or your life is in great danger."

Doctor Lozanov loved dearly his professor, the world renown Ukrainian psychotherapist Ilya Zaharievich Velvovsky. He always spoke with awe about him. However, on that particular occasion how did he look at him? With heart full of immense gratitude for the great risk he had taken for his student's sake and yet breaking because he had to disappoint him for he expressed the unwavering determination not to yield to the plea because of his convictions. Humaneness is the other name for Love.

Now let us stop for a while and look around. There is a man thinking out loud. Here, on the Black Sea coast, very close to Burgas, a young man is talking:

"On our path we meet travelers, friends, like-minded people, possibly even the Love. Everyone arrives with something to give, another to receive and then continues the journey, some may even stay. What else can we do, but to help, support and nourish the spirit and the soul..."

What about Love?

She is always there, watching, smiling gently, sometimes only with a look.

Her hug gives that strength of the spirit, which is pure, powerful and unconditional. She raises the veil of the grim intoxication of the hypnotic mass trance, that forces the people to forget their link with God and to encapsulate themselves in the current virtual-material reality, where debauchery, primacy and the savage nature of lower creatures' reign.

Walking on the streets, entering a restaurant, one sees the empty eyes of the people. The picture is dire and grotesque. The vision for the future is reduced to a few days, weeks or months. The global overview of the evolutionary path of humanity is missing. The society has forgotten its basic function – to prepare to world for the future generations. Because what we do now will affect the world long after we have moved on, beyond the gates of death. That part living inside us, called soul, which carries that knowledge is locked behind the bars of the extreme materialism, it rebels, fades and even gets sick. Detached from its divine source, it becomes like a watch battery, feeding vulgarity.

The soul shudders, almost dead, but still not overtaken by darkness, it awaits.

And there in the corner...

The Love observes.

She is always ready to meet the smile and gaze of the seeking. To respond and with her gentle dance to break the shackles of the captive soul. To give it wings and ascend it. To remind the soul, that it can do everything and the flight towards the light belongs to it by right.

Soaring over the ugly everyday life and peering over the dark storm clouds of reality, the soul is healing. It

connects to its solar nature and another parallel reality manifests. The forests, streams, mountains and the sea emerge like magic. Remedies for its wounds. Gradually its inner light strengthens, grows and takes its rightful place among the other glowing spherical guardians and warriors.

And there, the Love observes again.
With a smile kind, gentle and radiant.
Her gaze stern, deterrent and clear,
She welcomes the soul.”

It is time for us to go...

--

[1] Tsvetelina Boneva is a suggestopedic French teacher from Stara Zagora, Bulgaria

L'AMOUR EST TOUJOURS À LA MODE

**VANINA BODUROVA
TODOR TERZIEV**

FONDATION "PROFESSEUR DOCTEUR GEORGI LOZANOV ET
PROFESSEUR DOCTEUR EVELINA GATEVA"

C'était le 6 mai 2019 lorsque dans la chambre d'hôtel à Liège cette phrase de Tsveti [1] sonna comme un message.

«L'amour est toujours à la mode », disent les Français. De son cœur chaleureux, elle voulait introduire un peu de charme dans la journée de travail particulièrement chargée. Sept ans exactement s'étaient écoulés depuis la disparition du Dr Lozanov et tout dans la nature parlait de la fin d'un cycle – la généreuse pleine lune de 2012 était une nouvelle présence éphémère sept ans plus tard. La Suggestopédie , inconnue dans son propre pays en 2012 était sur le point de rencontrer son premier public près de la capitale de l'Union européenne, avec la confiance en soi d'être née en Bulgarie. Il n'y avait rien à craindre ce jour de mai il y a exactement trois ans.

Nous avions accompli le premier des legs du Dr Lozanov – ramener le centre de la Suggestopédie en Bulgarie. Cela s'était fait systématiquement, calmement, patiemment avec beaucoup de travail et d'Amour de la part de tous les enseignants, chercheurs, étudiants et élèves qui avaient cédé à l'enchantedement de l'enseignement inspiré.

Il fallait franchir une nouvelle étape, s'introduire dans le monde, mettre un nouveau point sur la carte européenne et raconter sa respiration. L'amour en 2019 avait le visage d'une femme embrassant doucement une rose peinte par Valery Tsenov. Elle se tenait devant un monde de langues étrangères

prêt à apporter une nouvelle vigueur à son existence. Elle a ému les mathématiciens et les chimistes d'Europe de l'Est ainsi que les jeunes enseignantes des îles Canaries qui l'ont comparée à des volcans. Si seulement le Docteur Lozanov pouvait voir cette salle de l'Université de Liège.

Les trois années qui ont suivi ont mis en ordre les informations sur le travail accompli, grâce au dévouement de dizaines d'enseignants, à la copie des œuvres originales du Dr Lozanov et du Dr Gateva , à la rédaction d'articles, ainsi qu'à l' analyse de la situation qui était inconnue du monde entier, confinée et effrayée, révoltée et en désaccord, mais indubitablement confrontée à des conditions inattendues.

Qu'est-il arrivé à l'Amour? Elle attendait silencieusement d'être convoquée, d'être présentée à travers les écrans. Elle a trouvé ses définitions, ses explications, ses expérimentations pour se faufiler entre les pixels et exister – dans le sourire de l'autre, dans le silence après la séance de concert, dans l'imaginaire des professeurs. Elle se faufilait avec son image gracieuse et même elle ne pouvait pas sentir bon avec le vrai parfum des fleurs printanières. Elle était, tout comme un tableau de Botticelli, l'allégorie du printemps et tous les mouvements conscients et inconscients lui donnaient l'intime intention d'être humaine .

Il fallait être courageux pour l'inviter.

Mais l'Amour, elle-même, a toujours été courageuse.

Aujourd'hui, 10 ans après ce premier 6 mai 2012, inattendue et fière, Elle est dans les mots de toutes ces femmes – sœurs, mères et épouses qui veulent protéger et sauver leurs fils et maris, qui plaignent pour la paix. Aujourd'hui cette Amour a un autre visage, une autre forme, mais Elle est toujours là et ne recule jamais. Habillée simplement, avec un visage familier, Elle est attentionnée, miséricordieuse et compatissante.

En ce 6 mai, beaucoup d'entre nous pourraient se demander ce qu'aurait dit le Dr Lozanov à propos de la guerre ? Humaniste, il raconterait peut-être l'histoire de son Harkiv - tout cela s'est passé il y a longtemps, en ces temps de ténèbres communistes, où lui-même devait encore une fois être sauvé. Il y avait un professeur avec un problème de santé. Il devait toujours resté au côté de sa femme mais cette nuit-là, il avait secrètement décidé de monter dans le train de nuit pour faire tout le trajet de Harkiv à Sofia et se précipiter pour voir son élève le matin avec les mots : "Deviens immédiatement un membre du parti ou ta vie est en grand danger".

Docteur Lozanov aimait beaucoup son professeur, le psychothérapeute ukrainien de renommée mondiale Ilya Zaharievitch Velvovsky . Il parlait toujours de lui avec admiration. Cependant, en cette occasion particulière, comment le regardait-il ? Le cœur plein d'une immense gratitude pour le grand risque qu'il avait pris pour le bien de son élève, et pourtant brisé car il devait le décevoir car il exprimait la détermination inébranlable de ne pas céder à l'appel en raison de ses convictions. L'humanité est l'autre nom de l'Amour.

Maintenant, arrêtons-nous un instant et regardons autour de nous. Il y a un homme qui pense à haute voix. Ici, sur la côte de la mer Noire, tout près de

Burgas , un jeune homme parle:

"Sur notre chemin, nous rencontrons des voyageurs, des amis, des personnes partageant les mêmes idées, peut-être même l'Amour. Chacun arrive avec quelque chose à donner, un autre à recevoir, puis continue le voyage, certains peuvent même rester. Que pouvons-nous faire d'autre que d'aider, de soutenir et de nourrir l'esprit et l'âme...?

Qu'en est-il de l'Amour?

Elle est toujours là, regardant, souriant doucement, parfois seulement d'un regard.

Son étreinte donne cette force de l'esprit, qui est pure, puissante et inconditionnelle. Elle lève le voile sur l'ivresse sinistre de la transe hypnotique de masse, qui force les gens à oublier leur lien avec Dieu et à s'enfermer dans la réalité virtuelle-matérielle actuelle, où règnent la débauche, la primauté et la sauvagerie des créatures inférieures.

Marcher dans les rues, entrer dans un restaurant, on voit les yeux vides des gens. L'image est terrible et grotesque. La vision du futur se réduit à quelques jours, semaines ou mois. La vue d'ensemble globale du chemin évolutif de l'humanité fait défaut. La société a oublié sa fonction de base – préparer le monde pour les générations futures. Parce que ce que nous faisons maintenant affectera le monde longtemps après que nous aurons avancé, au-delà des portes de la mort. Cette partie qui vit à l'intérieur de nous, appelée âme, qui porte cette connaissance est enfermée derrière les barreaux du matérialisme extrême, elle se rebelle, s'efface et même tombe malade. Détachée de sa source divine, elle devient comme une pile de montre, nourrissant la vulgarité.

L'âme frissonne, presque morte, mais toujours pas rattrapée par les ténèbres, elle attend.

Et là dans le coin...

L'Amour observe.

Elle est toujours prête à rencontrer le sourire et le regard du chercheur. Pour répondre. Et avec sa douce danse, pour briser les chaînes de l'âme captive. Pour lui donner des ailes et l'élever. Pour rappeler à l'âme qu'elle peut tout et que l'envol vers la lumière lui appartient de droit.

Survolant la vie quotidienne laide et scrutant les sombres nuages d'orage de la réalité, l'âme guérit. Elle se connecte à sa nature solaire et une autre réalité parallèle se manifeste. Les forêts, les ruisseaux, les montagnes et la mer émergent comme par magie. Remèdes pour ses blessures. Peu à peu, sa lumière intérieure se renforce, grandit et prend la place qui lui revient parmi les autres gardiens et guerriers sphériques brillants.

Et là, l'Amour observe à nouveau.

Avec un gentil sourire, doux et rayonnant.

Son regard sérieux, déterminé et clair,

Elle accueille l'âme."

Il est temps pour nous de partir...

--

[1] Tsvetelina Boneva est une professeure de français suggestopédique de Stara Zagora , Bulgarie

Traduction Yannick KERUZEC